

Et Skattesystem paa Grundlag af Jordskyld vil sikkert være en Ruin for Landvæsenet og en skærende Uret mod de nuværende besiddende Landmænd. Mange, ogsaa Landmænd, have kritiseret Ejendomsskyldloven som uretfærdig, fordi den, som ethvert nyt Skattegrundlag, har flyttet noget omkring med Skattebyrden. Dette kan umuligt undgaas, men det gælder om at gøre Omflytningen saa lille som muligt. Enhver ny Lov vil være en lille Flytteomnibus — det ligger i Sagens Natur —, den vil altid være til Fordel for nogle og til Tab for andre. Men Lovgiverne maa jo sørge for, at Omflytningen bliver saa lille som muligt.

Naar det i Bemærkning til Lovforslaget — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse anføre det — hedder: „I Erkendelse af det, set fra Samfundets Side, utilfredsstillende i dette Forhold er det Regeringens Agt at søge gennemført en Overgang fra Ejendomsskyld til en Jordskyld, hvor selve Grundværdien tages som Udgangspunkt for Skattens Beregning“, vil jeg gerne opholde mig lidt ved denne Side af Sagen. Meningen er noget uklar, idet der staar „Skatten“ og ikke „Skatterne“. Det kunde tænkes, at Meningen var, at kun selve Ejendomsskyldskatten til Kommunerne skulde udredes efter Jordværdi. Men man maa være berettiget til at tro, at der ogsaa tænkes paa Skatterne til Staten. Dette ligger ganske vist ikke for i selve Lovforslaget, men i Henhold til den nævnte Udtalelse i Bemærkningerne tør jeg maaske dvæle et Øjeblik derved.

Det Spørgsmaal, som her stiller sig i Forgrunden, er Forholdet mellem Land og By. Jeg har for at danne mig en lille Smule Mening derom ladet foretage omtrent 100 Jordvurderinger af Ejendomme i By og paa Land. Men jeg har 100 til, som jeg først har faaet i Formiddags, saa jeg har ikke kunnet faa dem med i Beregningen. Vil man spørge, hvorledes jeg har faaet dette besørget, skal jeg sige, at jeg som Vurderingsformand har haft ret let derved, idet jeg som saadan har Forbindelse med andre Vurderingsformænd og med Vurderingsmænd. Vurderingerne ere for Byernes Vedkommende foretagne i Aalborg, Hjørring og Frederikshavn. For Landets Vedkommende ere Vurderingerne foretagne i min egen og i Grenaa Skyldkreds. Det er altsaa det Materiale, jeg indtil i Dag har faaet udarbejdet. Udregningen er kun gjort med Ejendomsskylden alene. Skulde de andre Skatter ogsaa lægges paa Jord-

værdierne, blev Resultatet aldeles knusende. Den her omtalte lille Prøvevurdering og Beregning i Nordjylland maa overfor det hele Land selvfølgelig tages med den største Varsomhed og maa kun betragtes som en Antydning. Det var min Agt at indsamle langt større Materiale, men det har jeg til i Dag ikke kunnet naa. Det viser sig, at naar man gaar ud fra den Skat, som nu beregnes, nemlig 1,10 pro mille til Staten, ville Ejendommene i Købstæderne i Ejendomsskyld komme til at betale 2,492 Kr. 21 Ø., men hvis man vil udregne, hvad Promillen vil blive i det Tilfælde, der skulde betales efter Jordskyld, og man vilde opnaa den samme Skat, som her er Tale om, vilde disse Ejendomme kun komme til at betale ca. det halve, nemlig 1,383 Kr. 87 Ø., hvorimod Landejendomme, der i Ejendomsskyld betale 1,289 Kr. 75 Ø., efter Jordskyld vilde komme til at betale 2,389 Kr. 83 Ø., altsaa omtrent det dobbelte. Det er en Forrykning, som er overvældende, og der vil vist ikke kunne være Tale om at gøre noget saadant. Men, som sagt, disse Tal maa tages med yderste Varsomhed, da det kun er et saa lille Grundlag, jeg i Dag har at underbygge min Antagelse med.

Ved Skattereforemens Indførelse i 1903 bleve, som vi vel nok kunne være enige om, og som det ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), Reglerne for Formue- og Indkomstskatten ens for By og Land. Derimod synes der ikke at være den samme Enighed med Hensyn til Skattens Ensartethed for Grundejendommenes Vedkommende, altsaa Ejendomsskyld. Det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen) mente jo endog, at Hartkornsskatterne til Dels bleve flyttede fra Land til By. Herimod maa jeg dog protestere og kunde maaske med nogen Ret dertil sige, at Bygningsafgifterne bleve flyttede fra By til Land. Bygningsafgifterne i Byerne kunne vel analogiseres med Hartkornsskatterne paa Landet, saa Uretfærdigheden ved Overgangen til Ejendomsskyld kan vel ikke kaldes overvældende for Byerne, tilmed da den Bestemmelse indsattes i Lov om Ændringerne i Reglerne for den kommunale Beskatning § 21, at Ejendomsskylden til Stat og Kommune i Forening ikke skulde udgøre noget større Beløb, end Bygningsafgiften udgjorde. Derfor mener jeg, at der ikke ved Overgangen til Ejendomsskyld er gjort Byerne nogen nævneværdig Uret. Havde de før givet for lidt i Forhold til Landet, skulde